

Ervaringsverhaal van Jens Meijer (47 jaar)

Aanvankelijk was ik bassist in een band, daarna maakte ik de overstap naar geluidstechnicus en werkte in heel Europa. Op 12 maart 2006 had ik flink hoofdpijn en zag ik sterretjes. Toch maar naar de EHBO gegaan waarna een CT-scan gemaakt werd. Daarop was niets te zien. Achteraf bleek dat mijn eerste herseninfarct te zijn geweest. Een week later, op 19 maart, was de hoofdpijn nog erger. Toen werd ik in het ziekenhuis opgenomen, waar twee dagen later de diagnose CVA gesteld werd, Cerebro Vasculair Accident. Er zat een bloedprop in mijn halsader die doorgesloten is naar mijn hersenen.

Na drie weken ziekenhuis kon ik met revalideren beginnen. Ik kon niet praten, was halfzijdig verlamd en moest alles opnieuw leren, een zware opgave, hard werken. Een fysiotherapeute, een ergotherapeute en een logopediste hebben me daarbij begeleid. Op 5 november 2007 werd de revalidatie beëindigd.

Nog steeds ben ik snel moe, mijn reactievermogen is traag, ik kan maar één ding tegelijk, ben emotioneler geworden en bij alles wat ik doe, moet ik nadenken. Door mijn afasie kan ik moeilijk op woorden komen en lezen en schrijven gaan moeilijk. Inmiddels heb ik wel geaccepteerd dat ik NAH (Niet Aangeboren Hersenletsel) heb. Als arbeidsongeschikte met een kleine uitkering doe ik nu vrijwilligerswerk en sport ik veel.

Enkele jaren geleden heb ik een training gevolgd om mijn ervaringsverhaal te schrijven en te kunnen presenteren. Dat doe ik nu regelmatig in revalidatiecentrum Leijpark in Tilburg om patiënten met NAH te vertellen hoe mijn leven met een hersenletsel eruitziet. Ook geef ik voorlichting op een ROC en help ik sinds kort een lotgenoot, fijn om zo iemand te kunnen steunen.

Door dit alles voel ik me ondanks mijn beperkingen toch gelukkig.